

‘Ik kan met evenveel gevoel een vierkant als ook een rozenblaadje schilderen’

Kleur en het plaatsen van vormen daarin, dat is voor Henny van Leeuwen de essentie van zijn werk. Ook in dit werkstuk heeft hij gezocht naar de ideale verhouding tussen de abstracte en meer herkenbare vormen, waarbij de achtergrond een even belangrijke rol speelt.

Eigenlijk wil Henny van Leeuwen geen uitleg geven, maar doet het steeds wel. “Dat is een dualistisch pad waarop ik mij begeef. Ik zie er liever van af. Als ik me dan realiseer dat sommige gedachtesprongen van mij misschien door anderen niet helemaal kunnen worden gevolgd, ga ik me toch weer in allerlei bochten wringen om uit te leggen hoe ik bezig ben”, zegt hij. Om vervolgens te onthullen dat hij de juiste oppervlakte van de drie elementaire vormen en hun onderlinge verhouding uiterst precies heeft berekend met... een rekenmachientje!

De kunstenaar als wiskundige, jawel.

”Nou nee”, zegt hij zelf wat zuinigjes. “Zulke berekeningen gaan niet verder dan de elementaire wiskundekennis van de middelbare school. Het gaat mij om het logische verband tussen de elementen, waarbij ik vind dat ze niet zomaar willekeurig op het doek kunnen worden geplaatst. Ik bereken de verhouding liever met formules, hoewel het waarschijnlijk op hetzelfde neer zou komen wanneer ik de vormen op mijn gevoel, in een opwelling zou indelen’, voegt hij er licht verontschuldigend aan toe. In zijn werk gaat het over de liefde voor de vorm, niet of iets abstract of figuratief is. In het verleden werkte ik voornamelijk met abstracte vormen. De laatste tijd komen er ook herkenbare vormen in zijn werk voor, hoewel de abstracte vormen voor hem de essentiële blijven. De emotionaliteit blijft wat hem betreft steeds dezelfde. “Ik kan met evenveel gevoel een vierkant als ook een rozenblaadje schilderen. Over het algemeen hebben mijn vormen weinig vooropgelegde betekenissen.

Vormen dus, maar ook kleuren en wat die met elkaar doen spelen een belangrijke rol in het werk van Henny. Op het ogenblik experimenteert hij daarmee via aquarellen. Deze aquarel is opgebouwd uit zeven dunne laagjes verf. “Dat levert van die mooie structuren op.” Voor dit werkstuk moest hij dertig keer zeven van die dunne laagjes aanbrengen, maar dat deed hem niet. Want het werken aan werk vindt hij vaak leuker dan het afmaken. “Je moet de spanning in alle werken zien te houden, dat is de uitdaging. Er zit een prikkel in mijn ruggengraat die zegt: ‘Je bent er bijna’. Dat is voor mij het teken om te gaan afronden. Juist vanwege de beperking van de techniek is het belangrijk om dat moment te herkennen. Toch zien ze er niet allemaal hetzelfde uit, maar dat nemen de mensen mij vast niet kwalijk. Die verschillen zijn inherent aan de techniek. Het handschrift van de maker blijft het belangrijkste lijkt mij. “

Interview met Jelle Gunneweg in 1992